

UOHSP0004JRE

62 Ca 4/2008-80

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	- 1 -07- 2009 D
Číslo: <i>604-850/09</i>	Vyřizuje: <i>o.z.</i>
Přílohy:	<i>Kaz. Šelkar</i>

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Sladkého a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Povodí Labe, státní podnik**, se sídlem Víta Nejedlého 951, Hradec Králové, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R137/2007/02-19240/2007/310-Hr ze dne 30.10.2007,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R137/2007/02-19240/2007/310-Hr ze dne 30.10.2007 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě ve výši 2 000,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 62 Ca 4/2008 – 42 ze dne 13.8.2008 ve výši 3 000,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R137/2007/02-19240/2007/310-Hr ze dne 30.10.2007, kterým byl zamítnut žalobcem podaný rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S140/2007/VZ-12232/2007/530/BM ze dne 11.7.2007,

jímž bylo rozhodnuto ve věci přezkumu úkonů zadavatele (žalobce) učiněných při zadávání veřejných zakázek „Labe, VD České Kopisty, oprava koryta“, „Labe, VD Štětí, oprava koryta“, „Labe, VD Roudnice nad Labem, oprava koryta“, „Labe, VD Lovosice, oprava koryta“, „Labe, VD Ústí nad Labem, oprava koryta“ a „Labe, VD Střekov – Lovosice, oprava koryta“, a sice tak, že bylo deklarováno nedodržení zákonem stanoveného postupu a že tato zadávací řízení byla zrušena.

I. Procesní stanoviska účastníků

Žalobce namítá, že žalovaný při svém rozhodování postupoval v rozporu se zásadou zákonnosti vycházející z Ústavy České republiky a z Listiny základních práv a svobod a ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a to tím, že své rozhodnutí opírá o ustanovení stavebního zákona, který v době rozhodování již neplatil. Žalobce zahájil všechna zadávací řízení až po 1.1.2007, tedy po nabytí účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „nový stavební zákon“). Podle názoru žalobce měl žalovaný v rámci svého rozhodování, a tedy i při posuzování otázky oprávněnosti stanovení profesních kvalifikačních předpokladů podle § 50 odst. 2 ve spojení s § 51 odst. 1 a § 54 písm. d) z. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) postupovat podle v té době platných právních předpisů, tedy podle jednotlivých ustanovení nového stavebního zákona. Ten v přechodných ani v závěrečných ustanoveních neobsahuje žádné pravidlo o tom, že by se provádění staveb povolených nebo považovaných za povolené na základě ohlášení podle předchozí právní úpravy mělo řídit předchozími právními předpisy – tedy předchozím stavebním zákonem. Podle žalobce § 160 odst. 1 nového stavebního zákona stanoví, že provádět stavbu může jako zhotovitel jen stavební podnikatel, který při její realizaci zabezpečí odborné vedení provádění stavby stavbyvedoucím, pokud v § 160 odst. 3 a 4 nového stavebního zákona není stanoveno jinak. Tato ustanovení upravují provádění stavby svépomocí stavebníkem, pokud provádí stavbu sám pro sebe. Ust. § 2 odst. 2 nového stavebního zákona přitom stanoví, že stavebníkem je mimo jiné osoba, která stavbu provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti. Ust. § 158 nového stavebního zákona pak stanoví, že vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu, tj. podle zák.č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 360/1992 Sb.“), vybranými činnostmi jsou projektová činnost ve výstavbě a odborné vedení provádění stavby nebo její změny. S odkazem na § 2 odst. 3 nového stavebního zákona žalobce dovozuje, že stavbou je jak hotové dílo (věc), tak i proces stavění coby činnost probíhající. To pak podle žalobce znamená, že pokud stavební podnikatel provádí stavbu (stavební práce) jako zhotovitel, musí zabezpečit vedení stavby stavbyvedoucím, a protože odborné vedení stavby je vybranou činností ve výstavbě, smí tuto činnost provádět pouze osoba, která získala oprávnění pro takovou činnost

podle zvláštního právního předpisu, tj. podle zákona č. 360/1992 Sb., tedy autorizaci v příslušném oboru. Tento právní názor žalobce opírá též o zvláštní část důvodové zprávy nového stavebního zákona, kde je k § 160 (původně § 169) uvedeno, že se stanoví pravidla a oprávnění k provádění staveb a jejich změn. Základním je požadavek, aby stavební a montážní práce prováděly zásadně specializované právnické osoby a podnikající fyzické osoby s tím, že jsou povinny zajistit odborné vedení stavby oprávněným stavbyvedoucím. Dále se vymezují stavby, které bude moci stavebník provádět sám pro sebe svépomocí, avšak obdobně jako u stavebních podnikatelů s podmínkou, že bude zajištěn stavbyvedoucí nebo stavební dozor nad prováděním prací. Žalobce argumentuje tak, že vybraní uchazeči o zakázku by stavební práce prováděli jako zhotovitelé (stavební podnikatelé), a tedy při provádění těchto staveb se musí řídit zejména § 158 a 160 nového stavebního zákona – a musí zajistit při provádění těchto staveb odborné vedení staveb osobami s příslušnou autorizací. Nadto žalobce uvádí, že stejně tak právní názor opřený o předchozí stavební zákon, jak je uveden v napadeném rozhodnutí, je nesprávný. Ust. § 44 odst. 1 zák.č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „předchozí stavební zákon“) stanoví, že stavbu a její změnu může provádět jen právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k provádění stavebních nebo montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních právních předpisů; při provádění stavby musí být zabezpečeno odborné vedení realizace stavby. Jednoduché stavby uvedené v § 139b odst. 5 písm. b), c) a d) předchozího stavebního zákona, drobné stavby, změny těchto staveb a udržovací práce na stavbě může stavebník provádět sám pro sebe svépomocí, jestliže zabezpečí odborný dozor nad prováděním stavby osobou, která má odborné vysokoškolské nebo středoškolské vzdělání stavebního nebo architektonického směru a alespoň tři roky praxe v oboru, pokud sám není odborně způsobilý dozor provádět, tedy osobou bez autorizace podle zákona č. 360/1992 Sb. Ovšem vzhledem k tomu, že předmětné zakázky na provedení staveb budou provádět v zadávacím řízení vybraní dodavatelé, tj. právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k provádění stavebních nebo montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních předpisů, musí při provádění stavebních prací zabezpečit odborné vedení realizace těchto staveb. V žádném případě se nejedná o provádění staveb a udržovacích prací na stavbách svépomocí, a tedy ust. § 44 odst. 2 a 3 předchozího stavebního zákona na tento případ nelze aplikovat. Ze shora uvedeného tedy žalobce dovozuje, že žalobce jako zadavatel předmětných veřejných zakázek stanovením požadavku podle § 50 odst. 2 ZVZ na prokázání splnění profesní kvalifikace podle § 54 písm. d) ZVZ předložením dokladu osvědčujícího odbornou způsobilost dodavatele nebo osoby, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost bude zabezpečovat, nepochybil, ale naopak splnil povinnost stanovenou v § 51 odst. 1 ZVZ. Proto žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Poukazuje na to, že žalobce ve své argumentaci bez dalšího vychází z předpokladu, že předmětem šetřené veřejné

zakázky byly stavební práce, aniž toto východisko jakkoli argumentačně podpírá. Posouzení charakteru prací, které tvoří předmět šetřené veřejné zakázky, je tak klíčovou otázkou pro posouzení zákonnosti postupu žalobce jako zadavatele, přičemž žalovaný má i nadále za to, že se jednalo o udržovací práce, které nelze zařadit mezi vybrané činnosti ve výstavbě. Žalovaný poukazuje na to, že vzhledem k nedostatku pravomoci žalovaného provádět závazný výklad ustanovení předchozího stavebního zákona, stejně jako nového stavebního zákona, musí žalovaný v této otázce beze zbytku vycházet ze správních aktů vydaných v této věci kompetentními orgány, tedy příslušnými stavebními úřady. Kompetentní orgány pak v této věci na ohlášení žalobce jako zadavatele vydaly vyjádření, že souhlasí s udržovacími pracemi, resp. nemají námitek, případně se v dané lhůtě nevyjádřily, čímž je rovněž dán souhlas s udržovacími pracemi. Kompetentní stavební úřady tak svým úkonem v řádném stavebním řízení (resp. tím, že nepovažovaly za nutné vydávat ve věci stavební povolení, nýbrž stačilo pouhé ohlášení) vyslovily závazný právní názor na charakter předmětných prací jako prací udržovacích. Tento právní názor pak činily v intencích právních předpisů, platných v době jejich rozhodování, přičemž změna právní úpravy nemůže mít žádný vliv na změnu vlastního charakteru těchto prací. Proto má žalovaný za prokázané, že se nejednalo o stavební práce. Podle názoru žalovaného je nutno zohlednit právní stav v okamžiku, kdy žalobce jako zadavatel splnil všechny požadavky stavebněprávních předpisů. Okamžikem splnění těchto požadavků je okamžik ohlášení předmětných prací v roce 2006, a tedy rozhodným právním předpisem je v daném případě předchozí stavební zákon. Žalovaný tedy odmítá žalobcův názor, že oprávněnost požadavků na předložení oprávnění podle zákona č. 360/1992 Sb. posuzoval podle nesprávného právního předpisu, neboť žalovaný vycházel z právního předpisu, kterým se řídilo provedení předmětných prací z pohledu stavebních úřadů. Nadto žalovaný dodává, že ani nový stavební zákon nepřinesl v této konkrétní otázce žádné principiální změny, neboť i podle tohoto nového právního předpisu podléhají udržovací práce pouze ohlášení. Ze shora uvedených důvodů tedy žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Na svých procesních stanoviscích setrvali žalobce i žalovaný v průběhu celého řízení před soudem.

II. Podstatné skutečnosti

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil zejména následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žalovaný v napadeném rozhodnutí (společně s předchozím rozhodnutím vydaným v prvním stupni správního řízení) dospěl k závěru, že žalobce při zadání všech shora uvedených šesti přezkoumávaných veřejných zakázek nedodržel postup stanovený v § 50 odst. 3 ZVZ, a sice tím, že v zadávací dokumentaci vždy stanovil v rámci profesního kvalifikačního předpokladu povinnost předložit doklad osvědčující odbornou způsobilost uchazeče, která však není pro plnění veřejné zakázky nezbytná,

přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Žalovaný zrušil všechna shora uvedená zadávací řízení. Svůj závěr opřel o konstrukci, podle níž podle § 50 odst. 1 písm. b) ZVZ splní kvalifikaci dodavatel, který prokáže splnění profesních kvalifikačních předpokladů podle § 54 ZVZ. Podle § 54 písm. d) ZVZ prokáže splnění profesních kvalifikačních předpokladů dodavatel, který předloží doklad osvědčující odbornou způsobilost dodavatele nebo osoby, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost zabezpečuje, je-li pro plnění veřejné zakázky nezbytná podle zvláštních právních předpisů. Podle § 50 odst. 3 ZVZ je zadavatel povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky. Žalovaný odkázal na § 46a odst. 1 a 3 předchozího stavebního zákona, podle něhož pouze u projektové činnosti, u vedení realizace staveb, s výjimkou vedení realizace jednoduchých staveb uvedených v § 139b odst. 5 písm. b), c) a d) předchozího stavebního zákona, drobných staveb a změn těchto staveb, je vyžadováno oprávnění k výkonu těchto činností podle zákona č. 360/1992 Sb. Zadávací dokumentace ve všech shora uvedených zadávacích řízeních obsahovala pod bodem 5 písm. b) třetí odrážkou povinnost prokázání profesního kvalifikačního předpokladu doložením osvědčení o autorizaci osoby v oboru stavby vodního hospodářství. Stejný požadavek byl uveden i v jednotlivých oznámeních o zakázce pod bodem III. 2. 1. Podle žalovaného udržovací práce nejsou zahrnuty do vybraných činností ve výstavbě, a proto k jejich provedení není zapotřebí oprávnění autorizovaného inženýra nebo technika podle § 5 odst. 3 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb. Žalobce tak porušil § 50 odst. 3 v návaznosti na § 54 písm. d) ZVZ, když požadoval po dodavatelích splnění profesní kvalifikace, která pro plnění veřejné zakázky podle zvláštních právních předpisů (jímž je předchozí stavební zákon v kombinaci se zákonem č. 360/1992 Sb.) není nezbytná. Uvedené porušení mohlo mít dle žalovaného vliv na výběr nejvhodnější nabídky, neboť do zadávacího řízení se mohli přihlásit pouze ti dodavatelé, kteří splnili stanovený požadavek zadavatele, čímž došlo k nezákonnému omezení dodavatelů, kteří tento požadavek nesplňují.

Základní spornou otázkou v rámci správního řízení před žalovaným bylo posouzení skutečnosti, zda práce tvořící předmět plnění jednotlivých shora uvedených šesti veřejných zakázek jsou vybranými činnostmi ve výstavbě ve smyslu § 46a odst. 1 a 3 předchozího stavebního zákona a současně zda podléhají obecné povinnosti podle § 55 odst. 1 předchozího stavebního zákona ohledně vydání stavebního povolení anebo zda se jedná pouze o udržovací práce, které podle § 55 odst. 3 předchozího stavebního zákona vyžadují pouze ohlášení stavebnímu úřadu a pro které ZVZ nevyžaduje oprávnění podle zákona č. 360/1992 Sb., a stavebník je podle § 44 odst. 3 předchozího stavebního zákona může provádět svépomocí. Tu žalovaný vycházel z obsahu správních aktů, které příslušné správní úřady učinily na základě ohlášení žalobce, přičemž tyto akty považuje za právně závazné ohledně posouzení charakteru prací, které zadavatel hodlá realizovat v rámci předmětných zadávacích řízení. Z těchto správních aktů podle žalovaného vyplynulo, že příslušné správní orgány po seznámení se s charakterem ohlašovaných prací posoudily tyto práce jako práce udržovací. Konkrétně to vyplývá z vyjádření Městského úřadu Litoměřice ze dne 16.10.2006.

Podle žalovaného pak lze mít za to, že pokud by se jednalo o stavební práce spadající do skupiny „vybraných činností ve výstavbě“, jak uvádí žalobce, pak by Městský úřad Litoměřice jako speciální stavební úřad po seznámení se s charakterem těchto prací zahájil ve věci stavební řízení. Z jeho nečinnosti jednoznačně vyplývá, že tyto práce podle obsahu projektové dokumentace posoudil stejně, jako je žalobce označil v ohlášení, tedy jako udržovací práce.

Závěry žalovaného ohledně charakteru prací jsou pak podle jeho názoru prezentovaného v napadeném rozhodnutí podepřeny dále vyjádřením Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 12.9.2006 a 29.9.2006, vyjádřením Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 12.9.2006 a vyjádřením Magistrátu města Děčín ze dne 7.9.2006.

Pokud žalobce již ve správním řízení namítal, že žalovaný při posouzení charakteru předmětu veřejných zakázek postupoval podle předchozího stavebního zákona, který již v době vyhlášení veřejných zakázek nebyl platným, pak žalovaný dospěl k závěru, že není podstatné, za účinnosti kterého stavebněprávního předpisu žalobce oznámil zahájení předmětných zadávacích řízení, ale za účinnosti kterého předpisu postupovaly speciální stavební úřady při udělení souhlasu s ohlašovanými pracemi vymezenými v projektové dokumentaci, která byla součástí následně oznámených zadávacích řízení na uvedené veřejné zakázky. Tím byl zároveň určen charakter předmětných prací. Nadto žalovaný uvedl, že i v novém stavebním zákoně je problematika upravena totožně - § 109 a násl. nového stavebního zákona předpokládají zpracování projektové dokumentace osobou oprávněnou podle zákona č. 360/1992 Sb. opět pouze u staveb vyžadujících stavební povolení, zatímco udržovací stavby podléhají podle § 104 odst. 2 písm. p) nového stavebního zákona pouze ohlášení. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že i žalobce jednotlivé realizované zakázky ve vztahu ke stavebnímu úřadu označoval jako udržovací práce, které toliko ohlašoval.

III. Procesní situace

Zdejší soud již o žalobě rozhodl rozsudkem č.j. 62 Ca 4/2008 – 42 ze dne 13.8.2008 tak, že žalobu zamítl, když se ztotožnil se závěry žalovaného. K žalobcově kasační stížnosti byl tento rozsudek rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 97/2008 – 61 ze dne 15.5.2009 zrušen a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s posouzením právní otázky a zavázal svým názorem zdejší soud.

Mimo jiné Nejvyšší správní soud postavil najisto, že pokud ZVZ odkazuje ohledně povinnosti odborné způsobilosti na zvláštní právní předpisy, tedy zde na stavební zákon, nemůže to být žádný jiný zákon, než ten, který je účinný v době, kdy mají být práce, které mají být předmětem zakázky, realizovány.

Navíc Nejvyšší správní soud postavil najisto, že žalobce nepochybil, když ve výzvě k podání nabídky a prokázání kvalifikace požadoval k prokázání kvalifikačních

předpokladů podle § 54 písm. d) ZVZ doklad osvědčující způsobilost dodavatele nebo osoby, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost zabezpečuje – osvědčení o autorizaci osoby v oboru stavby vodního hospodářství.

IV. Posouzení věci

Soud o žalobě rozhodl bez jednání za podmínek podávaných z § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Byl přitom podle § 110 odst. 3 s.ř.s. vázán právním názorem, jak jej vyslovil Nejvyšší správní soud, tedy shora uvedeným hodnocením žalobceva jednání, a tím i hodnocením samotné zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žaloba je důvodná.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl, pokud žalobce ve výzvě z února 2007 k podání nabídky a prokázání kvalifikace stanovil v rámci profesního kvalifikačního předpokladu podle § 54 písm. d) ZVZ povinnost předložit doklad osvědčující odbornou způsobilost – osvědčení o autorizaci osoby v oboru stavby vodního hospodářství a pokud žalovaný shledal tento postup porušením ZVZ, pak žalovaný pochybil. Zatímco napadené rozhodnutí je vystavěno na argumentaci, podle které v době zahájení zadávacího řízení zrušený předchozí stavební zákon shora uvedenou podmínku nestanovoval, přitom právě podle zrušeného předchozího stavebního zákona mělo být postupováno, neboť ten byl účinný v době, kdy došlo k ohlášení a udělení souhlasu stavebními úřady s ohlašovacími pracemi, Nejvyšší správní soud tuto úvahu označil za chybnou, neboť zadávací řízení bylo vyhlášeno za účinnosti již nového stavebního zákona, tudíž i podmínky, které zadavatel (žalobce) stanovil, musely být v souladu se zákonem účinným v době realizace stavebních prací, tzn. s novým stavebním zákonem.

Podle § 160 nového stavebního zákona provádět stavbu může jako zhotovitel jen stavební podnikatel, který při její realizaci zabezpečí odborné vedení provádění stavby stavbyvedoucím, pokud v odstavcích 3 a 4 není stanoveno jinak. Dále je povinen zabezpečit, aby práce na stavbě, k jejichž provádění je předepsáno zvláštní oprávnění, vykonávaly jen osoby, které jsou držiteli takového oprávnění. Svépomocí může stavebník sám pro sebe provádět a) stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce uvedené v § 103, b) stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce uvedené v § 104. Tyto stavby lze provádět svépomocí, pokud stavebník zajistí stavební dozor, není-li pro takovou činnost sám odborně způsobilý. Jde-li však o stavbu pro bydlení nebo změnu stavby, která je kulturní památkou, je stavebník povinen zajistit odborné vedení provádění stavby stavbyvedoucím.

Žalobce neprováděl ohlašovací práce svépomocí, ale vyhlásil zadávací řízení, jehož předmětem byla kompletní dodávka díla. Základním požadavkem na stavbu (dodávku díla – zde provedení udržovacích prací) tedy je, aby stavební a montážní

práce prováděly zásadně specializované osoby a podnikající osoby s tím, že jsou povinny zajistit odborné vedení stavby oprávněným stavbyvedoucím. Žalobce nezamýšlel provádět práce svépomocí, byť by se jednalo o práce uvedené v § 104 nového stavebního zákona, které nevyžadovaly stavební povolení, nepřichází proto v úvahu zajištění stavebního dozoru, popř. stavbyvedoucího samotným žalobcem. Měl-li tedy žalobce dostát požadavkům kladeným na zabezpečení stavby, postupoval v souladu se zákonem, vyžadoval-li doklad osvědčující odbornou způsobilost dodavatele nebo osoby, jejímž prostřednictvím odborná způsobilost bude zajištěna. Oprávněnou osobou (stavbyvedoucím) je osoba s příslušnou autorizací podle zákona č. 360/1992 Sb. Podle § 19 tohoto zákona je autorizovaný technik v rozsahu oboru, popřípadě specializace, pro který mu byla udělena autorizace, oprávněn vykonávat tyto vybrané a další odborné činnosti: a) vypracovávat projektovou dokumentaci, jestliže celá přísluší jeho oboru; v ostatních případech a v případě oboru pozemní stavby vypracovávat příslušné části projektové dokumentace, b) podílet se na vypracování projektové dokumentace zpracovávané autorizovaným architektem nebo autorizovaným inženýrem, c) provádět stavebně technické průzkumy, d) vést realizaci stavby, e) provádět autorský nebo technický dozor nad realizací stavby, f) řídit příslušné odborné stavební a montážní práce, g) zastupovat stavebníka na podkladě zmocnění při stavebním nebo kolaudačním řízení a h) vykonávat odborné funkce v orgánech státní správy na úseku stavebního řádu.

Podle § 54 ZVZ splnění profesních kvalifikačních předpokladů prokáže dodavatel, který předloží podle písm. d) doklad osvědčující odbornou způsobilost, je-li pro plnění veřejné zakázky nezbytná podle zvláštních právních předpisů. Takovýmto zákonem, určujícím povinnost odborné způsobilosti, je stavební zákon, dále odkazující na zákon č. 360/1992 Sb. Pak tedy žalobce nepochybil, když ve výzvě k podání nabídky a prokázání kvalifikace požadoval k prokázání kvalifikačních předpokladů podle § 54 písm. d) ZVZ doklad osvědčující způsobilost dodavatele nebo osoby, jejímž prostřednictvím odbornou způsobilost zabezpečuje – osvědčení o autorizaci osoby v oboru stavby vodního hospodářství.

Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že žalobce při zadání příslušných veřejných zakázek nedodržel postup stanovený v § 50 odst. 3 ZVZ, a sice tím, že v zadávací dokumentaci vždy stanovil v rámci profesního kvalifikačního předpokladu povinnost předložit doklad osvědčující odbornou způsobilost uchazeče, která však není pro plnění veřejné zakázky nezbytná, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, pak jde o závěr nezákonný.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

pokračování

62 Ca 4/2008-84

Stejně jako byl zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s.ř.s.), je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

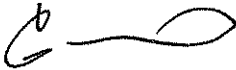
V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. za použití § 110 odst. 2 věty první s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému; náklady řízení tvoří částka za zaplacené soudní poplatky – 2 000,- Kč v případě žaloby a 3 000,- Kč v případě kasační stížnosti. K zaplacení stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 29.6.2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu